

ՀԱՅՈՒ ՀՈԳԻՆ

Ու վարագոյրն՝ արցունքիս
 Զոր փառեց կեանքն՝ աչքերուս.
 Իմ Հաւասքի ու Խանգի
 Սո՛ւրբ ձեռքերով, կը բանամ:
 Ու մրուռէն ներկայէն,
 Ես կը տեսնեմ իմ դիմաց,
 Ժամանակի երկրնէն,
 Կախուած թրջումն մը Սիրոյ,
 Թրջումը Մե՛ծ որ եղաւ
 Իմ պապերուս Հոգի՛ն Սուրբ
 Հայրենիքի հողին վրայ
 Թեւածելէն դարէ դար.
 Ու ես ծունկի, գրկաբաց,
 Զայն կը պաշտեմ, ո՛վ Աստուծ:

Ահա, հեռո՛ւն կը տեսնեմ,
 Հայու Հոգին, տարածուած
 Շունչի պասառ մը հրսկայ,
 Ռուն վրայ է՛ն առաջ
 Արուեսագէտը Աստուծ,
 Հանճարներու Հանճարէն,
 Բնակարանէն Իր իջաւ,
 Դըրաւ Իր Դրոճմ, հեռացաւ ...:

Սիրոյ նո՛ր հունս, Ձեռքերով
 Յանգեց Աստուծ, հին հողին,
 Խոր հողին մէջ հայութեան.
 Հայու Հոգին բազմացաւ,
 Ու բազմացո՛ւց. բարձրացո՛ւց
 Ու բարձրացաւ հեւ ի հեւ,
 Ու փա՛ր դարձաւ, փա՛ր-աղօթք,
 Տանարներու զրմբեթէն,
 Ու խօսք եղաւ, եղաւ բառ,
 Դադափարաց ախօսէն.
 Եղաւ նո՛ր երգն հայկական,
 Պա՛րբ եղաւ իմ ցեղին.
 Դարձաւ փերուած ու փանդակ,
 Երբեմն արձան ու խաչքար,
 Ռոնց շուրջին հանգչեցան
 Մեռելները իմ ցեղին:

Հայու Հոգին, կը տեսնեմ,
 Դաշտերո՛ւ մէջ ու ծաղկանց.
 Ու հողի՛ն մէջ մրշակին
 Ու ցորեանի՛ն ոսկեբաւ,
 Որ եղաւ հացն Յիսուսին.
 Հայու Հոգին շինեցաւ,
 Եղաւ կանթեղ, յԱրագած.
 Ու ներմակ աչքն, յԱրարաւ.
 Հոգի՛ն Հայուն, խոյացաւ
 Խորը անհուն ձորերուն,
 Արձագանգեց առ յաւէս
 Անունն Խաչուած Աստուծուն.
 Ի Շաւարեան եղաւ ան
 Թափուած արիւնն Հաւասքին ...:

Հոգի՛ն Հայուն, բաժնւած,
 Բայց միացած Աստո՛յ մէջ,
 Ես կը տեսնեմ Մեկ Ոճով,
 Դեղեցկացած ու յաւերժ ...:

Հընչէ՛ քող «Ոն»ն սրբերուն
 Հայ ծերունւոյն, պատանւոյն,
 Ընէ՛ մեզ Մե՛կ, բաժնւած՝
 Բայց միացած Աստոյ մէջ.
 Ընէ՛ մե՛կ տուն, մե՛կ օճախ,
 Տեսնէ՛ վերէն, մեզ բոլորս,
 Եղբայր ու քույր, միեւնո՛յն
 Երդիքին տակ հաւաքուած ...:

.
 Ու արցունքիս մրուռէն
 Ես դողահա՛ւ ու լրո՛ւն,
 Կը հարցընեմ. — ա՛հ, ինչո՞ւ ...
 Երկինքը մեզ անիրաւ
 Կ'ըլլայ այսօր, ու վա՞ղն ալ ...:
 Արեւն ինչո՞ւ այդ «Ոն»ին
 Դեռ կ'ուշանայ, չի՛ ծագիր
 Մեր արիւնած փայլերուն ...:

ԱՇՏԻՇԱՏ